

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIETAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 céntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonarà cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S' envían es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conte de 16 números.

¡ALELUYA!

*Animetes, sortiu des niu,
 Que'l Bòn-Jesuset ja's viu.*

Ets infants ja han perdut de vista es rollo; ses nines ja han espeñat la major part de ses juguetes; ses jovensanes ja han tornat treure es ventays; ses caperutxes ja tenen cumplida sa promesa; ses dones piadoses ja han aferrat de bell nou sa cera del Corpus a n'es portellons de sa finestra; es matadós de xòts ja han omplit de regalims de sanch totes ses portes; y s' Ajuntament de Palma ja ha sortit casi tot de la parròquia.

Altres temps, tal dia com 'vuy, en alsá campanes, pegavan fòch a ses figuròtes, representants de Judas, que tenian penjades, de balcó a balcó, enmitx des carterons; y horabaxa es revenedós duyen a tirá su baix de sa Portella ses figures seques que sobraven.

¡Quin temps era aquell!

Are es qui fan de Judas, en llòch de penjar-se a ells matexos, penjan ets altres, y ses figures seques venen justes ò més tòst no bastan.

'Vuy, dissapte Sant, en tocá les dèu, y encara abans, sentirém ensá y enllá quatre trons y escopetades; dexarán entrá es carros dins Ciutat; ses centinèlles alsarán es fusells amb ses boques per amunt; sa gent de botigueta resará un *Crèdo* rentantse sa cara, y en ets edificis públics y en es barcos que tenen fè en la *Sanch* alsarán bandera.

Ahí tot era oló de peix, tot era dòl, tot era trist, s' entén p' es cristians que meditaven la mòrt y passió del Fill de Déu; demá tot será gòig y alegria; el còr de ses iglesies cantarà *aleluya* amb tò xelest y fòrsa d' orga, y dalt l' altá majó, encès amb fòch nou se dressará es ciri pasqual, símbol de Jesus resucitat.

Axò es Pasco florida, una de ses festes més solemnes de l' Iglesia, que seña la vòlta de cad' any y s' arribada de sa Primavera.

Destexinauvos, madònes endressades,

vòltros que es dia del Ram dugueren a benehí brots de olivera amb olives d' antañ y pereya novella; adesau sa clasta, y mudau es cobricèl des llits, que 's sòl que sortirà demá será més resplendent y delitós.

Animauvos, señoretas ciutadanes que heu arribat a pòrt tots es dijunis, gracies a la *parva*. Un mes ha que ballaveu y mos daveu broma, careta ben tapada y llebrineres; podeu arreconá es *distraccionari* amb a que cinch diumenjes de tira, mos heu embromat d' ajonoyades. Alsauvos es vel y mostraumos es cò amb sos vòstros uys; que 'l *solpús* ja va de casa en casa y de possessió en possessió donant la pau.

Sa Corema, tan llarga com mos parexia, 'vuy s' acaba. ¡Que fa de via es temps!

Ses còlles de fadrins demá's passetjarán per dins ses Viles, amb ses guiterres y bandúrries, cantant afamegats y delitosos es *Dexau lo dòl*, y replegant dins còvos es flaons y ses panades.

Benhajan ses costums des pòble mallorquí quant s' unexen a ses seues creencies religioses, y sense pecá en rès de immoral, li donan alegria.

Axò es Pasco florida. Ets infants de la pobrèa, mentres ses mares emblanquinan sa botiga que 's Vicari los ha de benehí, cantan instintivament sa llibertat des Justs: «Animetes sortiu des niu, que 'l Bòn-Jesuset ja's viu.»

Es jovensans qu' han sufrít sa primera passió d' amó, òbrin altre pich es seu corèt perque ressucit amb s' esperansa de milló fortuna.

Sa gent de més edat y atxacosa, fa un bòn alè per prende fòrsa, agrahtint a Déu que los haja trèt en bé des rigurós hivèrn.

Tota sa Naturalesa, despues d' havé dormit dins ses gelades, pareix que se reviva en mitx de flòrs; y nòltros que sentim reneixe s' esperit amb nòva fòrsa, desde L' IGNORANCIA, amb coral afècte, enviam a nes nòstros benvolguts lectors, *ses bones festes*.

NÓLTROS.

SES GELADES.

—¿Còm vá, l' amo 'n Caló?

—¡Malament, Don Ròch! Ha tres anys que no cuhím metles y, si Déu no mos té compassió, tampòch ne cuhirém enguañy, amb aquest no ploure y ses gelades per afegitò, que tot heu creman y heu abrusan.

—Si vòltros no dormisseu tant y escoltasseu aquells qui heus avisan per bé, ses gelades no vos farián cap mica de mal, ni a ses faves ni a ses metles, ni a ses viñes...

—S' esplich, y farà un' òbra de caritat.

—Has de sebre que s' únich contratemps des molts qu' avuy en dia mos fán pèrde ses cuhites y que s' hòmo pòt evità, es sa gelada.

—No sé que m' hi tròb: ¿aturá una gelada?...

—Idò sápies qu' es ben bò de fé, y que no es còsa nòva més que p' es conradós mallorquins. A France casi no cohirien rès si no impedissen ses gelades.

—Emperò hòno, ¿qué fán? perque no acab d' entendre...

—Jò t' ho esplicaré. Dins ses viñes hey tenen paya ò herba seca escampada ensá y enllá a mòdo de formigués. Quant veuen que sa nit se presenta clara, amb un cèl rás y sense alé d' oratje, tenen ànsia de mirá uns instruments que se dihuen *termómetros*, que no costan mitx duro, y serveixen per sebre es graus de frèt de s' atmòsfera, y tant prest com veuen que se troba al baix, vòl dí que seña sa gelada, calan fòch a n'es munts d' herba y fán fum en gran. Tot es temps que ses plantes están tapades d' aquell fum, es gèl de sa roada no les crema, y d' aquest modo salvan sa cohita. ¿Heu veus si es bò de fé?

—Me pens qu' heu provaré, per lo que còsta!

—Proveu y t' assegur que no t' en penedirás.

J.

ES XOT DE PASCO.

I.

Verbo xòt de Pasco
No més vuy contà
Ses costums que s' usan
Entre es menestrals.
De ses cases riques,
Des comerciants,
Des qui tenen rendes,
D' ets acomodats,
Tot lo que pòt dirse
La pena no val.
Ells de xòt ne menjan
De cap à cap d' any,
Y quant son à Pasco
Se 'n vé un majoral,
O se 'n vé un missatje,
O se 'n vé un criat
De part de Don Pere
O de l' amo 'n Pau:
—Vat' aquí s' anella,
Señó, que molts anys.—
Sòls no la se miran;
—Vaja à n' es corral.—
Y quant vé qu' arriba
Es dissapte Sant,
—Matau un xòt, diuen,
No n' hi haurà tants.—
Y el s' empessolan,
Però, amb altre carn
De bòu y gallina
Perque no 'ls embaf.
¿Y axò es una vega
Qu' aquesta gent fá?
¿Si axò es fé ses festes
Que 'm tayin es nás!
No parlem d' ets altres,
Que n' hi ha bastants,
Sense bens ni rendes
Ni qui 'ls ho regal;
Que se 'n van à plassa
A veure 'l penjat;
Es qui més concèrta
Un bras de devant;
Y si no heu conexen,
Que no es gens estrañ,
Se 'n duen cabrida
D' Algé o d' Oran.
Es carnissé brama
Repicant tayants,
Y còm hey ha pressa,
Y tot es venal,
No hi ha cap pesada
Sense un òs d' un pam.
¿Pòbre mossonèa,
Qu' ha d' anà à comprá
Es séu xòt à plassa
Amb doblés contants!
¿Y còm es qu' es pòbres
Que van mal robats,
Y que tot l' any menjan
O fat o salat,
Quant arriba Pasco,
A n' es séu portal
Fermadet hey tenen
Un anellet blanch?
Axò vuy fé sebre,
Axò vuy contà,
Diguent còm s' engiñan
Aquests menestrals.

II.

Es es decapvespre
D' es dia del Ram;

Es qui vé que venga,
Jò de cap m' en vatx
Dins una caseta
Qu' hey viu gent de pau,
Gent que té la Bula
Y no menja carn,
Que dejuna y resa,
Y va à confessá....
¿Vos ne reys? ¿Son nèos?
¿Però son honrats!
Son muller y hòmo
Amb un sòl infant
Qu' es dilluns de l' Angel
Cumplirà nòu anys.

No ha caygut la una
Y ella ja ha escurat.
S' at-lotet va alegre
Perque han d' ensatá
Una lladriòla
Que de Sant Tomás
Ensá, está enguixada
Derrera un portal.
Ja ha agafat sa massa,
Ja li vòl pegá;
Y devant ses pares,
Un, dos, tres, pla-plam!
Moneots y cèntims
Tot en rauge vá.

Contan tres vegades
Lo que s' ha escampat,
Hey ha hagut dos duros
Manco mitx real;
Diguém deu pessetes,
Son deu mil cavalls,
Per una anelleta
Ja los bastará;
Ja hey haurá grexera,
Rostit hey haurá,
Ja hey haurá panades
Y fritet amb sanch.

S' at-lotet afica
Sa clau à n' es pañy,
Y té ja sa còrda
Y no té aturay.
Ella trèu dos duros,
De dins es calax,
Y los s' en dú en plata
Per dexá s' aram.
S' hòmo encén sa punta
D' un puro apagat,
S' abossa sa capa
Y tanca bé amb clau,
Y tots tres partexen
Carré cap avall.

—¿Qu' hey veniu amb nòltros?
—¿Que vos n' hi anau?
—Idó?—¿Axò es sa còsa!
—Veëm si 't fugirá....—
Axi à ses vehinades
Y à tots es vehinats
Contents los deinòstran
Qu' à sa Porta van.
Ella s' arregussa,
Per no aplegá fanch,
Ell à cada cama
Un doblech se fá,
Y à s' at-lotet cridan
Que no corri tant.

III.

De per 'hont-se-vuya
Cap dret à Ciutat,
Se 'n vénen manades
De xòts orugats;
Tots s' arremolinan,
Y à n' es de devant,
Ding, dònq, amb s' esquella,
Si s' gòsa esbarrá

Es cá l' esguerrona,
Y es pastó cremat
Per devés ses bañes
Li envia un mach.
Just devall ets abres,
Guardant es seinbrats,
Fòra de murades,
Sòl essé es mercat.
Ara 'm pareix veure
Aquell amo gras
Amb una pellissa
Que no hi falta may;
Du sabata baxa,
Ses calses d' estam,
Bòns calsons amb bufes,
Y un serró lligat;
Guardapits à lloure
D' un sens fi de traus,
Sa camia blanca
Y ben negre es jach;
Una cabeyera
De devés dos pams,
Y un capell d' un ròtlo
Còm es des tancats,
Ruanti ses galtes
S' atesat fermay.
¿Y còm es alegre
Senti: Dassel, Blau!
Passa xòt! Alèrta!
Vés allà d' allà!
Y ets anells que bèlan,
Y es cá: ñyip, ñyap!
Y 's mesclan ses guardes,
Y tornan triá,
Y es pastós s' enfadan
Quantre es ciutadans:
—Amollau s' anella
Vos dich!—¿No es venal?
—Digaume idó l' últim
Que vos n' he de dá.
—Catorze pessetes.
Feys es ròtlo gran.
—Pastó!—¿Qui me crida!
—Oh l' amol—Ja vá.
—Vos ne daré dotze.
—Tira, fet envant.
—¿Ni per dotze y mitja?
Digau no, y m' en vatx.
—Còm es vel-la llissal
Xau fé ets animals!
—Còm aquex, su-are,
Un m' en han mostrat
Per onze pessetes
Y era molt més grás.
—Xapauhó.—No encare.
—Ja ley podeu dá...
—Vaja pe' sa dita.
—Sòls qu' hajem firat.
—¿Me tornareu canvi?
—Jau, ¿estám cabals?
—Sí, à reveure, l' amo.
—En salut, molts anys.
Y à n' es séu gayato
Seña un altre tay,
Per dú milló es conte
Des qu' ha despatxats.

IV.

Sa nòstra familia
Se 'n vá més envant,
Cap à una pagesa
Que vengué d' Andraitx,
A pèu, sòls per vendre
Dos anells clapats,
Dos bèns de cordeta
Garrits y cabals.
Un d' aquests en compran
Pròu regatetjant,

Y feta barrina,
 ¡Ala, 'dins Ciutat!
 S' at-lotet el mena
 Tirant des fermay,
 Y en essé à sa *Pòrta*,
 No ley pòt fé entrá,
 Y l' empeny y crida,
 Y son pare hey vá,
 Y alsantlo en pès lògran
 Que per fòrsa pás,
 Mentres que sa mare
 Paga es dret; ja estam.
 No hey ha cap entrada,
 No hey ha cap portal
 Que 's xotet no vulga
 Aficarhi es cap,
 Bèla que to-bèla
 Estrenentse 's llàs.
 Quant son à ca'n Rasca
 (Axò 's fà cad' any,) *(*
 De ferratje tènre
 Compran un manat,
 Y s' at-lòt ley dona
 Anantli devant,
 Fins que de ca-séua
 Obrin es portal.
 L' endemà y s' altre
 Fins divèndres sant,
 Es xotet la corra
 P' es carrés, fermat.
 Quant vé es decapvespre
 Que l' han de matá,
 Just demunt s' acera
 Li fan dá sa sanch.
 Sa pell es sa paga
 De qui l' hey treurá
 Sa gran bulla es veure
 Si está magre ó grás
 Si té sa frexura
 Y es roñons tapats.
 Amb una romana
 De l' any tirurañy,
 Tot seguit el pesan
 Y may los surt cá.

Aquest xòt de Pasco,
 Ja l' hem ben glosat;
 No cal dí més còses,
 Que 'l menjin en pau.

B. F.

XEREMIADES.

La setmana passada, (hem sentit à dí,) qu' un Retgidó, (no es que nòltros heu véssim,) caminava embabayat mirant una volada de teules que penjavan, y entre tant trobá un clòt, y per pòch se desviá un pèu.

Axò vòl dí que qualsevòl que vaja p' es carrés de Palma, está exposat à que una teula li xap es cap, y à qu' un clòt li desviy un pèu.

(Un gran astrónomo mirant al cèl caygué dins un pou.)

Llavò, *después*, diuen qu' abans d' arribá à ca-séua, una dòna ò un hòmo (no heu podem fé cert,) el batiá amb una ribellada de bròu. ¡Vaja! feysvos Retgidós, publicau Ordenances municipals, vigilau per sa seguridat pública..... y vos pagarán amb una arruxada.

Per essé Retgidó, 'vuy en dia, se necessita sa paciència d' un cá de bòu y es fetje d' un sant. ¡Y encare si basta!

* *

Es Germans carmelitas que fan escòla à s' Arraval de Sta. Catalina, pareix qu' are en construxen una de nòva amb so sèu oratori corresponent.

Suposam que haurán estudiat un pla y una distribució, segons ets econòmichs y acertats modèlos que avuy en dia s' usan en es continent; pucs seria llástima que seguint ses rutines antigues, fessin un buch més apropòsit per boal que per escòla.

Bé fan aquests Germans, y ses persones que los protejexen, encara que no sia per altra còsa més que per fé vergoña à n' es nòstro *diligentíssim* Ajuntament.

* *

Es *Diari de Palma*, amb un d' aquests *suellos* que sol amollá, s' estrañava de que L' IGNORANCIA hagués estrañat que un atlòt caygués de s' ase *al suelo de memoria*. Y tot seguit deya que *efectivamente*, en ets edificis de gran importancia *ses parets primes no honran* à n' es sèu directó.

Nòltros ignorants mos pensavem que no hey havia *suelos de memoria* y que 's *minimum* de gruxa resistent aplicat à ses parets d' un edifici, demostrava es *maximum* d' ingèni des sèu directó; y baix d' aquest supòsit, ses parets de sa nòstra Llonja, que à proporció pegan per primes, honravan à n' es Mèstre que l' edificá.

Però, sia còm sia, nòltros respectam es critèri des decano de sa premsa balear, y li demanam perdó si l' hem agraviat; si bé es llástima qu' es *Diari*, amb lo que li hem dit, encare no haja arribat à *caure de s' ase*.

* *

Un altre periòdich (*La Opinion*) no gayre devòt, que també surt à Ciutat, y no pèrd may ocasió de doná ditades de mèl à n' es llibertinatge, qu' es sèu idèal es molt futur, y no té Déu en llòch; que no veu més virtut, ni més caritat, ni més ciencia que sa qu' ensenyan es sèus llibres falibles, ha traduit, (sa part que li convé, imitant amb aquest procediment à un colega sèu) *Sa Processó des Dijòus Sant* publicada en es nòstro número passat.

Y à lo derré de tot demana si es vè que ses séues idèes van goñant s' *ánimo* des sèus inimichs.

Nòltros, inimichs tant sòls des qui venen gat per llebra y que creym tení es cò ben sencè, gracies à Déu, en primé llòch contestarém à *L' Opinió* qu' amb sa poesia descriptiva de *Sa Processó des Dijòus Sant*, tan sòls tenguérem intenció de *señalá* es defèctes y abusos que ja fà alguns anys tot bòn catòlich veu contra es sèu gust, y de cap manera

volguérem *fé bèsa* d' uns actes tant solemnes.

Y à propòsit còls; s' única processó que se fà à Palma, dirigida è intervinguda per s' Autoridad civil es sa des Dijòus Sant, y per lo mateix, es càrregs que se pugan fé sobre ets abusos denunciats, no poden caure demunt la *gente negra*.

Amiga y senhora *Opinió*: agramim sa *benvinguda* que mos dona; però sábiga qu' encare no mos hem posat en camí per arribá à n' es sèu camp.

* *

A Mahó, sa carn ha devallat quatre céntims per tèrsa.

A Ciutat, lo que devalla cada dia es es papé de s' Ajuntament.

* *

Ses accions de s' *Empresa Marítima à vapor* tot d' una de pagats es derrés interessos, se cotisavan à 93 duros.

Aquesta Empresa resòl, per majoria de vòts, adquirí es vapor *Belloer*, suposantho una conveniència; y pòchs dies despues, ses accions devallan à 84 duros.

No sabem ni lo que val ni lo que costa es vapor *Belloer*, que diuen qu' es tant hò y tant barato; però, uns quants accionistes, que no han intervengut amb aquest assumto, en llòch de suscriure es número de ses nòves accions que à prorata los pertòcan, vendrian ses que ténen à n' es prèu qu' anavan abans d' adquirí es *Belloer*; y mos encarregan que heu anunciem, à veure si hey haurá cualque *ignorant* que los ho compri.

* *

Es premi d' una medalla d' or que sa Societat Económica d' amichs del país va oferí à s' autó de sa milló memoria sobre sa Filoxera, l' ha guañat D. Lluís Pou.

Tot li sia enhorabona.

* *

Aquell bòn homonet, sempre alegre y trempat apesá des sèus anys, Don Francisco Sancho, de Montision, es mòrt fa molts pòchs dies. Es montissionistes l' aonorarán.

¡Qu' el vejem à la gloria!

* *

Demá vespre comensarán altre vegada ses funcions en es nòstro Teatro, si no hey ha res de nòu.

Y, mirau quines idèes! Suposat que encare hey ha menestrals que no han cobrat del tot es conte de sa feyna que sa Diputació los doná à fé per reformá es Teatro, nòltros proposariam, qu' es palco que sòl reservarse sa nòstra Excelentíssima Diputació, se llogás, y amb so sèu producte pagassin al manco ets interessos des doblés que deu à n' aquells menestrals.

Axò no se farà, perque seria de mal

tò; però nòltros creym qu'es de més mal tò donà à fè feynes superflues, mediant convèni, y quedà à deure part de aquestes feynes à n'es menestrals que per sa séua part cumpliren es convèni.

Sia dit axò amb tot es respècte que mos mereix sa Excm^a. Corporació provincial.

Ses classes de s' Academia de Belles Arts, tancades perque s' Ajuntament no tenia d'hont pagarles, are se tornarán obrí, gracies à sa bona voluntat d' una persona que generosament dexa mil duros sense interés, per aquell objecte.

¿Seria còsa de que s' Ajuntament acor- das que sa *banda* li fés una serenata?

A la Sala han parlat de suprimí ets interventós de consums, perque tant mateix no han fet aumentá sa recaudació, ni pòch ni molt.

Un' altre serenata à n'es Concejals qui proposaren y votaren es nombra- ments d'interventós.

RAMS Y PAUMES.

(À MON AMICH T. B.)

De rams y de paumes
T'en fás un manat
Que del Ram sobren
Diumenje passat.

Cad' any rams y paumes
Parti acostumam;
Però si bé heu miras,
No sempre acertam.

Triant bé ses paumes
Y es rams que rebrás,
D'aqueixa manera
Los repartirás:

A tot at-lòt qui cumploix
Amb sa lley d'es sant trabay
Y no panderetja may,
¡Dali pauma! que heu mereix.
A n'aquell qui no serveix
Més que per jugá es barram,
Que té es cap com un lleñam
Y que anant sempre ronsero
Tot lo dia fá es pandero,
A n'aquest ¡donali ram!

UN EX-ESTUDIANT.

COVERBOS.

Un dia passava un sollerich per de- vora la Rambla amb un ase que tenia mes ganes de jeure que de trolá, y pe- gantli una troncada li digué:

—¡Arri! mal te tòch sa darrera ombra, à tu y à tots es missès del mon.

Ell s'havia temut que sullá prop s'en passetjavan dos.

—¿Quina deu essè sa darrera ombra?, se demanaren un à s' altre.

—Germá, (va cridá un,) aturaivos un poch, veèm: feymos favó de dirnos qui- na es sa darrera ombra que mos toca.

—Señurets! (los respongué es solle- rich,) ¿y axò nu saben? Se darrera ombra es sa ke fá es cunfés à un qui l' han de penjá, quant l' abriga amb sa kapa su baix de la forka.

—¡Anau, anau, treginé del dimoni!...

—¡Ja mu figurava ke vustés eran de sa cunfraria des qui me llevaren sa xa- marra!.... ¡si fos ara!.... ¡Santa vera Creu!.... ¡Arri, gelat!

Un señó de Binissalem vengué un dia à Ciutat, per feynes, y com les tengué enllestides, s'en aná à diná à la fonda.

Li serviren un ví molt bò d'es séu pòble; y ell en begué, callá y no digué res.

Llavò es fondista com à mitx picat perque no n' hi havia fet elògis, n' hi fé servi d' un' altre casta molt més inferió. Es binissalemé el tastá, y comensá à dirne alabanses.

—Se coneix que vostè es homo qu' heu entén, per essè de Binissalem, (digué es fondista.) Primé li he fet trèure vi d' allò milló, y no n' ha dita una paraula; y ara m' alaba tant aquest, qu' es ví de dotze.

—Idò aposta, (respongué es señó.) Es ví que m' heu trèt primé, es bò, y ell y jò ja mós conexem; per axò no ha mesté que jò l' alab; are lo qu' es aquest derré, aquest sí qu' ha menesté alabanses, per- que sino... ja l' poreu gordá per vinagre.

Y continuá dinant.

«En batiá un infant, li posan nom: are en batiá es ví, no fan més que llevarli es nom que li pertoca.» (*Memories d' un bumeta.*)

Un atlot s'en vá aná à confessá per sortí de la parròquia.

Es confés li demana:—¿Que sabs ses oracions?

—Sí, Pare; totes.

—Veèm digués es Manaments...

—Es Manaments, no los he apresos.

—Idò digués es Crèdo.

—Es Crèdo, no l' m' enseñaren; però, que me deman ses altres.

—¡Si tu no sabs aquestes, bons es- tam! Digués es Pare nostro.

—Justament! tampoch no me recorda.

—Idò digués sa que te recorda.

—Foy! sa Lletania.

—Digués sa Lletania....

—Si señó; sa Lletania sí: digue vosté devant, y jò diré *ora pro nobis*.

—Basta, li digué es confés: ves à di à tos pareés que enguañ, en lloch de combregá, te donin una manada de fer- ratge.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLÍFICH.—*Tench à la Vila un germá que té un remey per curá moste- les, còps y ferides.*

SEMBLANSES.—1. *En que té reyna.*
2. *En que té trómpa.*
3. *En qu' el carregan.*
4. *En que gruný.*

FUGA.—*Déu té més à parti que no ha partit.*

PROBLEMA....—*Un 5 y s' altre 7.*

CAVILACIÓ....—*Caragòl.*

ENDEVINAYES.—1. *Un barco.*
2. *Una fga de mòro.*

LES HAN ENDEVINADES.

Totes:—*Un Músich, Ateleuquim; A. C. I. T., Un Sardiné festetjadís, Un Signor Russo, Un Ofi- cial sense empleo, Aqueida, Un Balladé, Un Escolá y Un Punxa engegat.*

Nou.—*P. Llorotram y Macarroni.*
Vuyt.—*Xarogas, Un Indioté y Lau Tibicriste.*
Y sis no més:—*Pere Pera, K. D. T., Papúys y Un Caperutxa espotonat.*

GEROGLÍFICH.

G:ICR
I S T M O
Lladre RI Lladre
UN LLENTERNÉ.

SEMBLANSES.

1. *¿En que s' assembla un rellotje à unes cor- retjades?*
2. *¿Y un fematè à una brusca?*
3. *¿Y una cuyna à n'es bastió de Sant Geróni?*
4. *¿Y una faronja à un hortolá?*

X. CERA.

TRIÁNGUL DE PARAULES.

.....
.....
.....
.....
.....

Ompli aquests pichs amb lletres que llogides de través ó diagonalment, digan: sa 1.ª retxa, un nom d' homo; sa 2.ª lo que té un convent de monjes; sa 3.ª lo que diuen à una senora; sa 4.ª lo que à una senora no li diuen may; sa 5.ª una nota musical, y sa 6.ª una lletra.

UN INDIOTÉ.

FUGA DE CONSONANTS.

.O. .O., Y .O. O.O. .O., .O. .O. .O...
X.

PREGUNTES.

1. *¿Perqu' es que duen ses creus à ses proces- sons?*
2. *¿Y perque es manescals ferran ets ases?*
3. *¿Y perque es cans roegan ets ossos?*
4. *¿Y quins sants son aquells qu' están à n'es calendari y no son en el cel?*

UN MÚSICH.

ENDEVINAYA.

Cada dia axech es vól
Y no tench ales ni plomes,
Y fás vòltes més redones
Que sa fid d'es girassól.
Som inimich d'es mussól,
Que en veurem, ja s' arrecona;
Des lladres som sa vergoña,
Y des fredolechs consól.

UN POBLÉ.

(*Ses soluctons dissapte qui vé si som vltus.*)

27 MARS DE 1880.

Estampa den Pere J. Gelabert.